

Endvidere er det efter *stk. 2* en betingelse, at det sandsynliggøres, at en anden mand kan blive barnets far. Formuleringen indebærer, at der stilles større krav end efter § 21. Det skyldes, at barnet i tilfælde som nævnt i § 22 allerede har en far. Betingelsen vil f.eks. være opfyldt, hvor tredjemand på forhånd tilkendegiver, at han vil anerkende faderskabet, hvis den hidtidige far udelukkes ved retsgenetisk bevis.

Bestemmelsen indeholder ingen tidsmæssige grænser. Er betingelserne opfyldt, skal der således ske genoptagelse, uanset på hvilket tidspunkt anmodningen herom fremsættes.

I § 36, stk. 3, foreslås det, at bestemmelsen kan anvendes, selv om barnet er født før lovens ikrafttræden. Det hænger sammen med, at der i nyere retspraksis er sket genoptagelse i tilfælde som beskrevet i bestemmelsen, men uden klar hjemmel.

Til § 23

Bestemmelsen regulerer spørgsmålet om genoptagelse i tilfælde, hvor der i forbindelse med registrering af faderskabet er sket tekniske fejl m.v., som kan have haft betydning for, hvem der er registreret som barnets far. Der sigtes navnlig til tilfælde, hvor der er sket personforveksling eller skrivefejl m.v., således at en forkert mand er registreret som barnets far.

I så fald skal sagen efter *stk. 1* genoptages efter anmodning fra moderen eller hendes dødsbo, barnets værge eller dets dødsbo eller fra den registrerede far eller hans dødsbo. Genoptagelse vil også kunne kræves af den mand, der som følge af fejlen ikke er blevet registreret som far, eller hans dødsbo.

Fristen for genoptagelse er efter bestemmelsen tre år regnet fra barnets fødsel. Efter udløbet af denne frist kan genoptagelse kun ske, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder, jf. § 25, stk. 1, og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Opdages fejlen inden udløbet af seks måneders-fristen i § 5, stk. 1, vil spørgsmålet omvendt altid - og uafhængigt af § 23 - kunne prøves efter denne bestemmelse.

I *stk. 2* er det som en undtagelse til *stk. 1* fastsat, at genoptagelsessag ikke kan rejses af den registrerede far eller hans dødsbo, hvis han med kendskab til eller formodning om den skete fejl har anerkendt barnet ved at behandle det som sit. Det samme gælder for moderen og hendes dødsbo, hvis hun under tilsvarende omstændigheder har ladet den registrerede far behandle barnet som hans.

Bestemmelsen lovfæster den såkaldte anerkendelseslære og indebærer, at hverken moderen eller faderen vilkårligt kan fratage barnets dets hidtidige far.

Anerkendelseslæren udvides samtidig til også udtrykkeligt at gælde for ugifte. Der tilsigtes ikke ændringer i anerkendelseslærens indhold i forhold til gældende ret, jf. herved pkt. 2.12 i de almindelige bemærkninger. Det indebærer, at der må foretages en samlet vurdering af, om det under de foreliggende omstændigheder kan anses for rimeligt at lade moderen eller den registrerede far anfægte det registrerede faderskab.

Bestemmelsen kan, uanset hvilken adfærd parterne har udvist over for barnet, ikke anvendes, såfremt den pågældende ikke har haft kendskab til eller formodning om den skete fejl.

I *stk. 3* er der medtaget en særlig regel om, at en ægtemand, som efter § 6, stk. 2, skal have meddelelse om barnets fødsel, kan forlange sagen genoptaget, hvis meddelelsen ikke inden fem måneder efter barnets fødsel er kommet frem til ham. Fristen for genoptagelse er også her fastsat til tre år regnet fra barnets fødsel, dog således at anmodningen tillige skal fremsættes uden ugrundet ophold efter, at den pågældende har fået kendskab til barnets fødsel.

Til § 24

Bestemmelsen regulerer spørgsmålet om genoptagelse i tilfælde, hvor faderskabet allerede er fastslået ved registrering, anerkendelse eller dom m.v., men hvor der efterfølgende er kommet nye oplysninger frem m.v.

Efter *stk. 1* kan moderen eller hendes dødsbo, barnets værge eller dets dødsbo eller faderen eller hans dødsbo anmode om genoptagelse af sagen, hvis der er fremkommet oplysninger om omstændigheder, der kan antages at ville give sagen et andet udfald, eller der i øvrigt er særlig anledning til at antage, at sagen vil få et andet udfald.

Bestemmelsen forudsætter i modsætning til § 22 ikke, at der er enighed mellem parterne om genoptagelsesspørgsmålet, men anmodning skal fremsættes inden tre år efter barnets fødsel. Overskrides denne frist, kan sagen kun genoptages under helt særlige omstændigheder som nævnt i § 25.

Det er en betingelse, at der er fremkommet oplysninger om omstændigheder, der kan antages at ville give sagen et andet udfald, eller der i øvrigt er særlig anledning til at antage, at sagen nu vil få et andet udfald. Der sigtes navnlig til tilfælde, hvor der nu viser sig en anden faderskabsmulighed.

Bestemmelsen hjemler ikke noget krav på genoptagelse, selv om de nævnte betingelser er opfyldt. Afgørelsen om genoptagelse beror således på et samlet skøn, hvor navnlig de forhold, der opregnes i *stk. 2*, indgår. Der skal således bl.a. lægges vægt på, hvor